Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1891. 41de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 71.)

Eftermiddag.

Koret og Forsamlingen sang:

»The Spirit of God like a fire is burning«.

Bøn af Ældste B. H. Roberts.

Koret sang: »Lord, thou wilt hear me when I pray.«

Apostel Moses Thatcher

sagde: Vi leve i en meget travl Tid, og de som ønske at arbejde behøve ikke at være ledige. Men alle burde indse, som mest nødvendigt, at udføre de Pligter, som paahvile dem ligeoverfor deres himmelske Fader, hans retfærdige Sags Fremme og deres egen Frelse. Der var intet Ondt i saakaldt Rigdom, men Faren laa i den Tragten og Begjærlighed efter Verdens forgjængelige Pragt, som henleder Mennesket fra det som er af langt større Værd, det som henhører til Gud og Evigheden.

De nærværende Omstændigheder som dette Folk ere omringede med, foraarsagede ved de i den senere Tid udviklede politiske Forhold, ansaa han ikke som skadelige, dog var der, saa at sige nye Fristelser forbundne herved, som maaske vilde være sværere at overvinde end forrige Fristelser, paa Grund af Uerfarenhed, men hvis de Hellige altid havde deres høje og ansvarsfulde Kald for Øje, vare oprigtige mod hverandre, trofaste til Gud og de Pagter, som de have sluttet med ham, behøve de ikke at frygte.

Kirkens Ledere og Ældster, som Guds Tjenere, have bevist stor Menneskekjærlighed og underkastet sig mange Selvfornægtelser ved at prædike Evangeliet til Jordens Nationer.

Præsident Wilford Woodruff

fulgte. Han var meget tilfreds over at se saa mange af de Sidste-Dages Hellige til Forsamling paa en Hverdag. Det vidnede om deres Interesse for Zion og Guds Sag. Han ønskede at udtale sine Anskuelser angaaende timelige Anliggender.

Efter at have paavist hvorledes vor

himmelske Fader, fra Begyndelsen gav Menneskene timelige Midler til deres Raadighed, bemærkede Taleren at Herren kaldte ikke paa de Helliges Fjender til at bygge deres Templer og Boliger. Hentydede til Opførelsen af Salomos Tempel, og skildrede derpaa Omstændighederne og Besværlighederne ved Bygningen af de Sidste-Dages Helliges Templer. Da Pionererne kom til denne hylende Ørken i 1847, maatte de pløje, plante og vande sent og tidligt og kun et Par Aars Tid derefter lagde de Grundvolden til det mægtige Tempel hvis Spir nu snart ere færdige. De byggede Bjælkehuse, Murstenshuse, dette enorme Tabernakel, hvis Størrelse og Arkitektur forbauser alle Nutidens Turister, samt tre andre Templer, som for længe siden fuldendtes og ere tagne i Brug. Det har kostet mange Millioner at bygge disse hellige Gudsdyrkelseshuse. De Hellige have udrettet dette ved deres egen Flid og Sparsomhed.

De Sidste-Dages Helliges timelige Historie ligger aaben for Verden. De Forenede Staters Regjering forlangte deres Ejendom — hvad den kalder Kirkens Ejendom — og Administratorer ere blevne beskikkede. Som Trustee-in-Trust (Hoved-Depositarius) for Kirken overdrog Præsident Taylor til Biskopperne rundt omkring i Territoriet en Del Hvede og andre Kornsorter. Det beløb sig til ikke saa lidt; men alt dette og meget andet, havde Regjeringen forlangt af dem, og Kirkens Autoriteter maatte udstede Beviser til en Værdi af 300,000 Dollars for at tilfredsstille Regjeringen. Fremdeles stolede de Hellige paa Gud; men der udfordredes Penge til at bestride disse Forlangender.

Han hentydede til, at Kirken havde anvendt betydelige Summer for at hjælpe nogle af Nybygderne med at opføre Skolehuse, Forsamlingshuse, hjælpe de Fattige, osv.

Hvad var Aarsagen til den store Indsamling af dette Folk? spurgte han; De hørte Kristi Evangelium proklameret af hans Tjenere og fattede Tro dertil, og uden Nogens Raad kom de til Zion, fordi de vare fyldte med Indsamlingens Aand; det var netop dette som, ved Guds Hjælp, havde gjort Utah Territorium til hvad det er idag.

Lad de Hellige kun være taalmodige og trofaste. Rejsende i Tusindevis vilde komme hertil og med egne Øjne se hvad de Sidste-Dages Hellige have udrettet.

Præsident George Q. Cannon

udtalte sin Glæde og Tilfredshed med de gode Lærdomme og Rapporter som vare givne i denne Konference.

Lige fra Territoriets første Beboelse havde det været Præsident Youngs, hans Raadgiveres, de tolv Apostlers og andre Lederes Bestræbelse af fraraade Brødrene at forlade Utah for at søge efter Rigdom og Lykke andre Steder, især under Kaliforniens Guldfeber. Om Folket ikke havde adlydt disse Raad, vilde de ikke være saa vel stillede som de nu ere. Ingen Fristelser burde forlede de Hellige til at søge Formue andre Steder. Folk, der havde levet i dette Territorium i 44 Aar kunde bære Vidnesbyrd om Sandheden af hvad han havde sagt.

Taleren hentydede til Irrigationskongressens Arbejde i Salt Lake City for kort Tid siden. Alle dens Medlemmer havde aabent givet de Sidste-Dages Hellige Ros for deres Arbejde i Opbyggelsen af dette Territorium. Disse Herrer indrømmede at de havde draget Nytte af hvad de havde set i

Utah. Paa intet andet Sted i Vesten havde de Fattige haft Lejlighed til at erhverve sig Land og Hjem som i Utah.

Han troede ikke der fandtes noget andet Sted i Amerika hvor, i Forhold til Folkemængden, saa mange ejede deres egne Boliger og Hjem. De Besøgendes Vidnesbyrd angaaende hvad de saa i Utah, er Begyndelsen af hvad Guds Tjenere havde forudsagt og hvad Profeterne havde spaaet angaaende Zion.

Præsident Woodruff havde hentydet til de store Udgifter som Kirken havde haft at bære, men de Hellige havde alligevel vokset i Velfærd. Det saa ikke ud til at Forfølgelsen havde gjort dem megen Skade. Herren havde styret Alting til det Bedste.

Han ønskede, at Forholdsregler maatte blive tagne i denne Konference til at hjælpe de Fattige iblandt de Hellige. Da der er Udsigt til en lang og stræng Vinter, burde der i Tide sørges for at ingen mangler Husly og Føde. Taleren hentydede, i Forbigaaende, til Utahs ualmindelig rige Høst i Aar. Biskopper og Præsidenter skulde sørge for at de Fattige i deres Distrikter ikke kom til at lide Nød. Børn skulde lære at det er hæderligt at arbejde. Boglig Kundskab er god nok, men den skulde gaa Haand i Haand med Haandværk og andet hæderligt Arbejde. Han ønskede at se et godt Universitet oprettet her, hvor vore unge Mænd og Kvinder kunde uddanne sig i de højere Skolefag.

Koret sang:

»Look up and put your trust in God«.

Taksigelse af Ældste Charles W. Penrose.

Tirsdag Formiddag d. 6. Oktbr.

Koret og Forsamlingen sang:

»We thank Thee, O God, for a prophet.«

Bøn af Ældste Daniel D. Mc. Arthur.

Koret sang:

»Praise ye the Lord, my heart shall join.«

Ældste Charles W. Penrose

var første Taler. Vi gjengiver følgende Uddrag;

Vi have haft en udmærket Konference saa vidt, og jeg haaber, at de givne Instrukser maa vorde til Gavn for de Forsamlede

Hvis der findes et Folk i Verden, som behøver at øve Kristenkjærlighed og Overbærenhed, er det de Sidste-Dages Hellige. Falske Rygter udspredes bestandig om vore Handlinger og vor Tro. Det synes virkelig, som om vore Modstandere ikke kunne sige Sandhed om os hverken med Pen eller Mund, eller ikke ville. Dersom vi ikke havde Sandheden, vilde de ikke have nødig altid at gribe til Usandhed og Fordrejelser for at komme os til Livs. Det er vor Pligt at øve Overbærenhed, ikke blot mod vore egne Trosfæller, men mod alle Mennesker. Gud dømmer ikke blot efter det Ydre, men efter vore Bevæggrunde og Hensigter. Hvis de, der fejler, ønske i deres Hjærter at gjøre Ret, er Gud barmhjærtig mod dem; men naar Folk, evig og altid, benytte sig af Løgn og Bagtalelse er det en svær Opgave at være overbærende med dem. Verden er bleven overskyllet med falske Angivelser angaaende de Sidste-Dages Hellige, og ofte har Løgnen haft sit Udspring fra høje Steder; men lad os øve os i Taalmodighed. I gamle Dage sagde Frelseren til sine Disciple, at de burde fryde sig ved, at alle Mennesker beløj dem. I den senere Tid er atter et Angreb blevet rettet mod os. Utah Kommissionen, der blev sendt hertil

under Edmundsloven, har indsendt en Majoritetsrapport til Indenrigsministeren, i hvilken de i højeste Grad fornretter dette Folk. Det er dog et Spørgsmaal, om det er Ret for os at hjælpe til at publisere saadanne falske Beskyldninger mod os selv. Men jeg synes, at de Hellige bør gjøres bekjendte med disse Ting og overveje, hvad der bør gjøres i Sagen. Naar Kirken bliver beløjet, synes jeg det er vor Pligt at gjendrive Bagvaskelsen.

Kommissionens Majoritetsrapport søger at indbilde Regjeringen, at de Sidste-Dages Hellige staa fuldstændig under Præstedømmets Kontrol i politisk Henseende; at de ere politiske Slaver. Hensigten med denne Løgn er at vise, at Utah ikke er moden for Statsværdighed, men at vor territoriale Umyndighedsstand bør vedblive. Det ser ud til, at Medlemmerne af Kommissionen ere bange for at miste deres rige Indkomster. De sige, at i 1890 indgik 41 Mænd i Polygami. De navngiver ingen, ej heller anføres andre Data. Grunden er øjensynlig nok. I Manifestet, eller den offentlige Erklæring som Kirkens Præsident udstedte for over et Aar siden, benægtedes dette med al Fyndighed. Præsidentens Skridt bekræftedes af hele Folket ved Generalkonferencens enstemmige Votum. Kommissionen beretter, at de havde faaet Underretning om, at i 1891 bleve atten saadanne Ægteskaber fuldbyrdet. Jeg kjender ikke til et eneste saadant Ægteskab i 1891 og tror ikke, at noget fandt Sted. Kommissionærerne kaster Tvivl paa dette Folks Oprigtighed i Vedtagelsen af Manifestet og Ophævelsen af People's Party og vor Adoption af Nationens politiske Partier. Man skulde snarere synes, at de Sidste-Dages Hellige tog for ivrigt fat paa Delingen efter National-Partier. Vi selv burde bedst vide om vi ere blevne tvungne af Kirkens Ledere. Jeg har været Medlem af denne Kirke i mange Aar og er godt bekjendt med dens Leder og har rejst meget blandt Folket. Jeg ved, at jeg aldrig er bleven befalet eller tvunget i politiske Sager. Jeg har aldrig set nogen saadan Indflydelse øvet over nogen. Vort Folk have voteret, som de havde Lyst til. Vi have benyttet det saakaldte hemmelige Stemmesystem og Kirkens Ledere kunde, selv om de ønskede det, aldrig vide hvorledes nogen Mand stemte. Stemmeretten blev frataget vore Kvinder, fordi vore Opponenter gjorde den Paastand at de voterede, som det blev dem dikteret, (som om en Kvinde kunde overtales til at gjøre noget, hun ikke selv havde Lyst til.) Vi ere et frit Folk og vore Ledere have ikke ledet os ind i Trældom, trods Kommissionens Paastand, hvilken jeg erklærer som falsk. Det gjør mig ondt for den Mand, der bærer falsk Vidnesbyrd imod sin Næste, thi Gud vil dømme ham. I Fremtiden som i Fortiden vil Folket være frit, og de vil paastaa deres Ret til at tage Del med hvilket som helst politisk Parti de ønske. De Sidste-Dages Hellige, som et Folk, ere ærlige og oprigtige. Som en amerikansk Borger protesterer jeg imod, at vore Handlinger og Motiver blive falskelig fremstillede.

Præsident Woodruff

sagde: Jeg ønsker at aflægge mit Vidnesbyrd for denne Forsamling, for Gud og Mennesker, at hvad Broder Penrose har sagt, er sandt, og som Bevis herpaa vil jeg sige, at ved sidste Valg ønskede jeg meget at nogle Republikanere kunde blive valgte til den Lovgivende Forsamling i Utah, men dette Ønske slog Fejl. Dette beviser at om jeg endog var interesseret i

Valget, havde jeg i alt Fald ingen Indflydelse over Folket i politisk Henseende.

Apostel Moses Thatcher

sagde, at han havde i mange Aar udtalt sig bestemt imod Forening mellem Kirke og Stat og troede, at en saadan Forening vilde lede til Anarki og muligvis til Revolution. I enkelte Tilfælde i Verdens Historie havde Gud tilladt Folkets aandelig Overhoved ogsaa at være Konge, som, for Eksempel, gamle Israel, men han havde paa samme Tid advaret dem imod en saadan Forening af aandelig og verdslig Magt. Den Beskyldning, at vi tror paa en Forening af Kirke og Stat, skriver sig fra vor Længsel efter, at Jesus skal regjere som Kongers Konge. Jesus sagde, da han var paa Jorden i Tidens Midte, at han kom ikke da for at regjere, men det vilde han gjøre, naar han kom tilbage anden Gang. Er det en Synd, eller er der noget Ondt i, at ønske en Forening af aandelige og verdslige Interesser under Kristi Scepter?

Vi ere Borgere under en Regjeringsform, hvis Konstitution vi saa ofte have erklæret som inspireret af Gud. Vi indse Nødvendigheden af kraftigt at understøtte vort Lands Love. Vi erklære disse vore Fjenders Beskyldninger som falske, og vi nedlægge vor bestemte Protest derimod.

Apostel Franklin D. Richards

frembar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed. De Sidste-Dages Hellige, lig alle Mennesker havde deres Svagheder at kjæmpe med, men han var ogsaa forvisset om at de, som et Folk prøvede paa at overvinde disse. Han frydede sig i Evangeliets Frihed og Herlighed.

Ældste John T. Caine

var af samme Mening som Ældste Penrose og Apostel Thatcher, angaaende de falske Beskyldninger der ere blevne udslyngede mod de Sidste-Dages Hellige, i det omtalte officielle Dokument.

Her gjorde Præs. George Q. Cannon Taleren det Spørgsmaal, om han ikke troede, det var bedst, at Konferencen gjorde noget Skridt til at imødegaa Kommissionens Beskyldninger. Taleren billigede dette og sagde, at dette Folk havde altfor længe stiltiende fundet sig i Piskeslagene, som andre fandt for godt at lægge paa deres Ryg.

Her stod John Clark, en af Byens ældste og fremragende Kjøbmænd, op nede i Forsamlingen, og gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter han blev opfordret til at komme op paa Talerstolen. Derfra sagde han: Jeg er af den samme Mening som den foregaaende Taler; at vi som et Folk har i de forløbne Aar altfor længe tiet til vore Fjenders Beskyldninger. Jeg holder for, at Resolutioner sigtende til vort Forsvar bør fremlægges for, og vedtages af, denne Konference. Jeg har læst Kommissionens Indberetning og ved af egen Erfaring, at falske og urigtige Fremstillinger ere i den fremlagte for Regjeringen; Rapporten er falsk og ondskabsfuld og er affattet saaledes for at skade de Hellige. Jeg foreslaar derfor, at en Komite af fem Medlemmer beskikkes af denne Konference til at forfatte en Protest imod Kommissionens Rapport.

Forslaget blev øjeblikkeligt vedtaget. Br. Clark foreslog dernæst, at Konferencens Præsident udnævner de fem Mænd. Enstemmigt vedtaget med stort Bifald.

Præsident Woodruff udnævnte derpaa følgende Brødre: John Clark som Formand, samt Wm. H. Rowe, Charles W. Penrose, John T. Caine og

Franklin S. Richards. Forslaget vedtoges enstemmigt.

Koret sang:

»Praise ye the Father.«

Taksigelse af Ældste John R. Murdock.

Eftermiddag.

Koret afsang Salmen:

»Hail to the brightness of Zion's glad morning.«

Bøn af Ældste John Nicholson.

»Behold, the mountain of the Lord.« blev afsunget af Koret.

Apostel Anton H. Lund

hentydede til Tidernes Tegn og opmuntrede de Hellige til at vedblive trofaste og adspørge sig selv, hvad Fremgang de havde gjort i aandelig Udvikling siden sidste Konference. Konferencerne vare at betragte som Milestolper paa vor Fremskridtsbane. Opmuntrede Brødrene til at bivaane deres Kvorumsmøder og ikke tillade sig at lulles i Søvn.

Apostel Abraham H. Cannon

benyttede dernæst Tiden og udtalte sin Beklagelse over de løgnagtige Beskyldninger, som Utah Kommissionen havde udslynget mod dette Folk. Naar hans Tanker gik tilbage over hans eget korte Levnetsløb, maatte han sige at han aldrig havde hørt sine Forældre eller nogen af Kirkens Autoriteter ytre noget som kunde indgive ham Ringeagt for den amerikanske Regjering. Tværtimod, alle havde talt med Agtelse om vor Regjeringsform og indblæst ham den Tro, at Konstitutionen var inspireret af Gud. Han troede, at der var en hemmelig og dyb Plan lagt af vore Fjender for at drive de Sidste-Dages Hellige fra deres Hjem og Ejendomme, og at i dette Øjemed anvendtes Usaandhed og Fordrejelse for at vække Nationens Uvilje og Fordom imod os. Den Anskuelse næres af adskillige af de Hellige, at Utah er ikke vort blivende Sted, men at vi lige saa godt kunne belave os paa at blive drevne paa Flugt igjen. Saadanne Anskuelser ere aldeles fejlagtige. Til disse Dale havde Herren ledet sit Folk ved at inspirere sine Tjenere; vi have alle set, hvorledes baade Land og Vand og Klima ere blevne velsignet ifølge dette Folks Bønner. Ikke desto mindre følte han sig overbevist om, at det store Centraltempel vilde blive opført i Jackson County, Missouri, under Ledelse af dette Folk i Forbindelse med andre, som Gud vilde kalde dertil. Naar Dagen kommer, da de Hellige skal gaa til Jackson County, vil det ikke ske med Trommer, draget Sværd eller Bajonet, men med Fredens Palmegren vajende i Haand, ville vi indbyde alle Nationer til at komme til Zion og nyde Guds Velsignelser, som ere rede for ethvert oprigtigt Hjærte. Utah er vort Hjem, og han ønskede, at vore unge Mænd og Kvinder ville gjøre sig fortrolige med den Tanke, og virke for dets Udvikling.

Hr. John T. Caine

oplæste derpaa følgende Rapport:

Præsident Wilford Woodruff og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlet i Konference:

Brødre og Søstre! Eders Komite der blev beskikket til at formulere, paa Konferencens Vegne, en Protest imod visse Beskyldninger i Utahkommissionens Majoritets Rapport for Aaret 1891 indsendt til Indenrigsministeren, tillader sig at fremlægge vedlagte Resolu-

tioner og anbefaler samme til Vedtagelse af Konferencen.

Med Agtelse,
John Clark, W. H. Rowe,
Chas. W. Penrose, John T. Caine,
Franklin S. Richards.
Salt Lake City, den 6. Okt. 1891.

„Da Utah Kommissionen, med Undtagelse af eet Medlem, i sin Aarsrapport for 1891 til Indenrigsministeren har fremført mange usande Beskyldninger imod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og den Stilling de indtager i politisk Henseende; og

da nævnte Rapport er et officielt Dokument og sandsynligvis vil foroge Nationens Fordom imod vort Kirkesamfund og dets Medlemmer, anse vi det for uvist at lade dets fejlagtige Beretninger gaa upaatalte.

Derfor vedtages, af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Generalkonference forsamlet, at vi paa det bestemteste modsiger Kommissionens Udsagn, at Kirken dikterer Folket i politiske Sager og at Kirke og Stat ere forenede. Om der end forud kunde synes at være en Forening af Kirke og Stat her, fordi Mænd i fremragende Stillinger i Kirken bleve valgte til borgerlige Embeder ved almindeligt Votum, er der ikke Skygge af Grund til at fremfore saadan en Beskyldning nu, eller at Lederne dikterer Kirkens Medlemmer i politiske Sager; og at vore Ledere aldeles ikke øve nogen Tvang eller mindste Indflydelse over os med Hensyn til hvilket politisk Parti vi bør slutte os til, og at vi have vor fulde Frihed at gjore som vi vil i den Henseende, at det saakaldte People's Party er fuldstændigt oploft og at vi kunne slutte os til hvilket som helst af de nationale Partier, som anstaar os bedst.

Ligeledes vedtaget, at vi tror ikke hvad Kommissionen indberetter, at polygamiske Ægteskaber ere blevne forrettede blandt de Sidste-Dages Hellige i den Tid Kommissionen paastaar, og vi stempler herved dens Udsagn, at saadanne Ægteskaber ere blevne forrettede, som forsætlig falske og misledende, og at vi protester imod de Fordrejelser af Kjendsgjerninger, Princip og Forehavende, som ovenanførte Kommissions-Rapport indeholder, og vi erklærer at Præsident Woodruffs Manifest forbydende polygamiske Ægteskaber, højtideligt og i al Oprigtighed vedtoges af sidste Aars Oktoberkonference, og at vi har al Grund til at tro at det i Aand og Bogstav er efterlevet nøjagtigt og at alle Paastande i Strid hermed ere aldeles blottede for Sandhed.

Endvidere vedtages, at vi appellere til denne Nations Presse og Folk, at de antage vor forenede Protest og offenliggjor den, og derved bidrage til at sprede Sandheden og blotte Løgnen, saa Retfærdighed en Gang kan ydes et Samfund som er stedse hadet og næsten almindelig misforstaaet. Og maa Gud forsvare det rette."

Her indtraf en Episode, noget aldeles Uhørt i en Konference, hvilket vakte betydelig Opmærksomhed. Netop som det blev foreslaaet at vedtage Protesten, spurgte en Herre nede i Forsamlingen, om det maatte tillades en „Hedning og Synder" at gjøre nogle Bemærkninger.

(Fortsættes paa Side 92.)

Den 15de December 1891.

Julen.

Endnu en „Julefest“ med dens mange lykkelige Minder vil have været fejret førend „Stjernen“s næste Nummer er udkommet, og derfor benytte vi denne Lejlighed til at ønske alle vore Læsere en „Glædelig Jul“.

Vi ønske de Hellige den Fornøjelse som nydes af dem, som adlyde hans Formaninger, hvis Fødsel ved denne Fest højtideligholdes med Sang og Jubel, med Klokkers Kimen, med muntre Venners Hilsen, med selskabelige Melodier, med Børneleg og Glæde.

Anledningen er af stor Betydning paa Grund af hvad den minder om. Hvem kan højtideligholde den i Almindelighed antagne Fødselsdag af ham, som „var foragtet og ikke at regne iblandt Mænd! en Mand fuld af Pine,“ der bar „vore Smerter“ og som var „saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger“, uden at overveje de herlige Læresætninger han medbragte til en falden Menneskeslægt? Ingen rettænkende Person kan; og derfor er det, at paa denne Dag, eller ved denne Tid, mange haarde Følelser ere tilsidesatte, og ved denne Højtidsfest, mere end ved nogen anden, er den hele Kristne Verden forenet i at gjøre godt, ved at følge Forskriften: „Alt hvad i ville Menneskene skulle gjøre mod Eder, det gjører I ogsaa mod dem.“

I Almindelighed er dette ogsaa en Tid naar de rige og velhavende aabne deres, maaske ellers tillukkede, Hjærter til at yde deres mindre bemidlede Medmennesker, de Fattige og Lidende, Hjælp. Alt dette er godt og rigtigt, og Enhver som med Velgjørenhed glæder „en af disse Smaa“, vil faa sin Løn naar han anraaber sin himmelske Fader; thi dersom det svage Menneske, som altid er tilbøjelig til det Onde, forstaar at glæde et Menneskes Hjærte med jordiske Gaver, „hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som ham bede!“

Men til de Hellige burde de Minder som denne Højtid bringer, være en Lektie som ikke skulle forglemmes saa snart, som det alt for ofte er Tilfældet i Verden.

Hvis Kjærlighedens ømme Følelser kan glæde Verden een Dag, eller for nogle faa Dage gjøre Livet behageligt, saa det er næsten at betragte som en Forsmag paa Himmelen, er der nogen Aarsag hvorfor denne Tilstand ikke skulde vedvare? Var det Hensigten at denne sølvforgyldte Glimt af ædel Kjærlighed skulde fremstraale lig et flygtigt Luftsyn over Menneskets Bane, kun een Gang om Aaret, eller var det Guds Hensigt at de Lærdomme som ere forbundne med Oprindelsen af denne Højtid, og som bidrager til saa megen Lyksalighed, skulde blive indførte og vedvarende blive iblandt Menneskeslægten? Jesu Mission og al hans Lære beviser at Hensigten var det sidstnævnte, hvilket fremgaar fra følgende Befaling: „Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gjerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene.“

De Hellige skulde have dette for Øje i deres selskabelige Sammenkomster i Julen, saavelsom til enhver Tid, thi de ere kaldte til det samme Kald ved den samme Autoritet, til at udføre de Lærdomme som vor Frelser lærte, men hvilke i mange Generationer forbleve kun døde Ord eller, i alt Fald, bleve kun tildels anvendte. Til mange kunde Oprettelsen af saadan en Tilstand iblandt Menneskene se besværlig ud, men den kan ikke desmindre naas, især iblandt, og af, de Sidste-Dages Hellige, hvor ingen Kaster eller Samfundsklasser skulde eksistere, men hvor alle som holde Guds Bud ere som een for ham. Værket maa fuldbyrdes og et antageligt Folk blive beredt førend Forløseren kommer for at regjere med sine Trofaste paa Jorden i Tusind-Aarets Julefest.

Lad Glædens og Frydens Toner gjenlyde fra ethvert Hjem hvor Hellige bo, og maa den Aand som besjælede vor Frelser være iblandt os. Maa Fred og broderlig Kjærlighed stedse være i vor Midte. Maa Forældre elske deres Børn, Børn deres Forældre, Mænd deres Hustruer, Hustruer deres Mænd saaledes at Kjærlighed, og Fred, og Dyd, og vor opstandne Frelsers Naade maatte forøges og formeres i Zions Boliger, og dets Folk glæde sig i deres Arbejde og Pligters Udførelse.

De Sidste-Dages Hellige har mere end noget andet Folk, stor Aarsag til at fryde sig i denne Glædens Tid, thi de ere af alle Samfund paa Jorden de mest forenede, og uagtet alle deres Mangler og Fejl, leve de dog nærmere til Guds Bud, end noget andet Folk. Denne Kundskab skulde tilskynde os, med fornyede Kræfter, til at vandre frem paa den rette Vej, thi dersom det Lys der er i os bliver til Mørke, hvor stort bliver da Mørket: „I ere Jordens Salt; men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet andet end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker."

Raab „Glædelig Jul" til Alle, og lad Frydesange opstige til den Almægtiges Trone, for den Naade og Miskundhed som Gud har bevist, ved at sende Forløseren til Jorden for at grundfæste Sandhedens evigvarende Principer, til Menneskenes Børns Nytte og Gavn. Giv Lov og Tak og Pris til ham fordi Vandkundighedens Nat er forbi og Evangeliet er gjenoprettet paa Jorden, med dets frelsende Kraft for Alle dem som tro og udføre deres himmelske Faders Vilje; og enstemmig udbryd: „Ære være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!"

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom via Rotterdam til Kjøbenhavn den 12te December: Peter T. Rundquist fra West Jordan; Pehr Bjørklund og Herman Knudsen fra Provo.

Vi byde vore Brødre velkomne til disse Lande, og bede vor himmelske Fader at velsigne dem i deres Missionsvirksomhed.

Beskikkelse.

Ældsterne Peter T. Rundquist og Pehr Bjørklund beskikkes til at arbejde i Skaane Konference.

Ældste Herman Knudsen beskikkes til at arbejde i Christiania Konference.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Fra Drammen, Norge, skriver Ældste A. M. Israelsen den 23de November, at han havde begyndt sin Missionsvirksomhed der. Førend hans Ankomst did, var der indrykket i en af de lokale Aviser dersteds en anonym og løgnagtig Korrespondance skildrende ham som det værste Uhyre og „Humbug". Ældste Israelsen indsendte en Notits til samme Blad for Bekjendtgjørelse, at han var kommen fra Utah, og vilde afholde Forsamlinger hvortil alle indbodes. Mange besøgte Forsamlingen for at se den moderne Nero, og endskjøndt saadanne bleve skuffede i deres Forventninger med Hensyn til Udseendet af det svære Uhyre, og den store „Humbug"s Opførsel, fik dog mange et Vidnesbyrd om Sandheden. Ældste Israelsen er af den Mening at der maa være mange oprigtige Mennesker, thi ellers vilde ikke den Onde have tilskyndet sine fejge Følgesvende til Modværge med saadanne nedrige Vaaben.

Præsident Adolph Madsen skriver fra Christiania den 5te December. „Jeg har god Helbred, og saa vidt jeg ved er dette ligeledes Tilfældet med de andre Brødre i denne Konference. Vi vare veltilfreds med de ankomne Missionærer. I Drammen har Ældste A. M. Israelsen begyndt et godt Arbejde som jeg haaber Folket vil retteligen vurdere. Evangeliet har været prædiket i den Stad i mange Aar, men dog ere der nogle som lytte til Sandheden. Her i Christiania tages kun lidt Interesse i Værket, men Udsigterne ere dog ikke daarlige. Om nogle Dage vil jeg besøge een af Grenene paa Landet, og siden agter jeg at besøge Frederikshald og Frederiksstad."

Ældste Carl G. Anderson skriver fra Göteborg den 7de December, at alt er i god Orden i denne Konference. Forsamlingerne i den By ere vel besøgte af Fremmede saa vel som af Hellige; af de førstnævnte ere der mange som komme regelmæssigt. Han føler sig lykkelig og vel ved at arbejde for Sandhedens Sag, og ønsker at vedblive at virke flittigt for samme, og udføre sine Pligter efter bedste Evne. I Norrköping er Folket ogsaa beredvilligt til at lytte til Evangeliet.

Ældste P. C. Christensen skriver fra Hjørring den 7de December: „Vi har afholdt mange Forsamlinger i denne Gren i de sidste to Maaneder, idet de lange Aftener giver os god Lejlighed dertil. Nogle af dem have været vel besøgte og en god Aand har i Almindelighed været tilstede. Her ere mange Folk som undersøge Evangeliets Sandheder. Vort Haab er at vi ville udføre et godt Arbejde i Vinterens Løb."

Ældste Olof Monson skriver, den 30te November blandt andet, at

der i de større Byer, i Skaane Konference, hvor han for Tiden virker, ere oprettet smukke Missionshuse der ere aabne til Benyttelse for alle Trosbekjendelser undtagen „Mormonerne". (Læs Joh. Ev. 16, 2.)

Præsident Fred. Lundberg skriver fra Stockholm den 5te December, at han nylig er bleven rask igjen efter at have været syg i en længere Tid af Halsbetændelse. Udsigterne til Evangeliets Fremme ere gunstige; dog kunde det være at ønske, at flere bleve indlemmede i Kirken end det for Nærværende er Tilfældet.

Præsident John Swenson siger i et Brev fra Malmø, dateret den 8de December, at han just havde besøgt Helsingborg hvor han havde afholdt en god Forsamling. Han tror der er en lovende Fremtid for Værket i denne By, da mange undersøger Evangeliet. Han glæder sig i sit Arbejde.

Korrespondance.

New-York, den 23de Novbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson,

Kjære Broder!

Det er os en sand Glæde at kunne meddele Dem, at vi i Dag har betraadt den amerikanske Jordbund. Rejsen over Atlanterhavet har været meget behagelig med Undtagelse af et Døgn, særlig, naar vi tage Aarstiden i Betragtning. Nogle faa Timer efter at vi havde forladt Irlands Kyst og vare komne ud i det aabne Hav fik vi stærk Søgang, hvilken vedblev i ca. 24—36 Timer, ja, de voldsomme Bølger, der truede Skibet, vare saa stærke at de sønderslog to af Redningsbaadene samt en Del af Rækværket paa det øverste Dæk. Med denne Undtagelse havde vi en særlig behagelig Overrejse.

Det var meg interessant at betragte den brogede lille Skare af Mennesker, som „Arizona" denne Gang bragte over det store Verdenshav; der var i det Hele ca. 350 Passagerer ombord, hvilke talte fjorten forskjellige Nationaliteter. Ikke saa faa af de saa meget omtalte Jøder fra Rusland fandtes blandt de Udvandrede; de fleste af disse vare pjaltede og saa meget fattige ud. Vi havde tillige Æren (?) af at have tre Præster af forskjellige Trosbekjendelser i Rejseselskab. Disse gav os Anledning til flere Samtaler paa det religiøse Omraade, navnlig havde vi, med en katholsk Præst, en særdeles i teressant Konversation om Israels Adspredelse og Jødernes Tilbagevenden til Palæstina; han erkjendte at det var formedelst den Almægtiges Styrelse, at det jødiske Folk nu var, saa a sige, drevet tilbage til deres eget Land, og tilføjede han: Den Dag vil komme da dette Folk vil anerkjende Jesus Kristus at være Guds Søn. — Meget fornuftigt sagt af en katholsk Præst. — Saaledes henrandt de otte Dage meget hurtigt, som vi befandt os paa det atlantiske Ocean, antagelig fordi vi daglig havde Lejlighed til at behandle interessante Emner og det tillige med særlig intelligente og begavede Mennesker.

Vi forlade New-York med Aftentoget og vil saaledes uden Ophold fortsætte vor Rejse mod Vest. Med Taknemmelighed til den Almægtige for hans Varetægt over Hav fortsætter vi nu Rejsen over Land med fuld Fortrøstning til samme paalidelige Kilde, at han vil føre os lykkelig og vel til vore respektive Bestemmelsessteder.

Idet disse bliver de sidste Linier, som vi sende Dem førend vi have naaet vor Rejses Maal, ønske vi at byde vore Brødre, Søstre og Venner i Skandinavien vort sidste Farvel med Ønske om et behageligt Gjensyn paa Josephs Arveland.

Sluttelig bede vi Herren at velsigne Dem Broder Anderson i Deres ansvarsfulde Kald og takker Dem for al udvist Venlighed under vort Samarbejde i den skandinaviske Mission. Modtag i Forening med Brødrene Liljenquist, Hellstrøm og Olsen en kjærlig Hilsen fra Eders

Brødre i Kristo,
C. E. Thorstensen,
F. C. Mickelsen.

Konferencen i Salt Lake City.

(Sluttet fra Side 87.)

Denne uventede Afbrydelse kom fra

Hr. Charles Ellis.

Præsident Cannon svarede: Vi har intet derimod; tal kun, men vil De ikke komme herop paa Forhøjningen?

Hr. Ellis: Hvis De kan høre mig, bliver jeg helst her.

Præs. Cannon: Folket kan ikke høre Dem saa godt dernede som heroppe.

Stemmer i Forsamlingen: Gaa op paa Forhøjningen.

Hr. Ellis gik frem og, stillende sig paa den nederste Forhøjning, sagde:

Hvad mig angaar skulde jeg ønske at se noget mere føjet til Protesten, noget i denne Genre:

„Da Mormonerne have efterkommet ethvert Forlangende stillet til dem af Regjeringen, derfor forlange de til Gjengjæld som amerikanske Borgere, der elske dette Land som har den bedste Regjering i Verden, at de Forenede Staters Regjering garanterer dem alle de Rettigheder, som Retfærdighed og Loven hjemler enhver loyal Borger nemlig Beskyttelse af Liv og Ejendom og den samme Ret til at dyrke Gud som den garanterer enhver anden Sekt der er grundet paa Bibelen." (Stort Bifald.)

Ældste B. H. Roberts

fremstod og sagde: Idet vi i Dag have vedtaget en Protest imod Utah Kommissionens løgnagtige Rapport til Regjeringen, handle vi ikke blot efter Fornuftens Bydende, men i Harmoni med Herrens Aabenbaringer. I Aaret 1839 gav Herren en Aabenbaring til de Hellige, belærende dem hvorledes de skulde forholde sig lige over for dem, der forfulgte dem. Medens deres Profet og Leder var indespærret i Liberty Fængsel i Missouri, skrev han følgende Undervisning til de Hellige:

„Vi ville foreslaa for Eders Overvejelse, Sømmeligheden af at alle de Hellige opsamle al tilgjængelig Kundskab om Lidelser og Uret tilføjet dem. . . .

Ligeledes Kundskab om al Tab af Ejendom, og Skade, som er tilføjet dem paa Navn og Rygte, saavel som paa Formue.

Ligeledes at optegne Navnene paa alle dem, der have taget Del i de Helliges Undertrykkelse, saavidt disse kunne erholdes og udfindes.

Maaske en Komite kunde beskikkes til at opfinde dette og opsamle Beretelser og edfæstede Erklæringer derom samt de Skandskrifter som ere udspredte.

Og alt hvad der findes i Tidsskrifter, Leksika og løgnagtige Historier som ere udgivne, eller som nu skrives, samt Forfatternes Navne, og tillige fremlægge den hele Kjæde af nedrige Handlinger og skjændige og morderiske Bedragerier, som de have udøvet mod dette Samfund, saa vi maa kunne, ikke alle offenliggjøre det for hele Verden, men fremlægge det for Regjeringens Ledere i dets Mørke og vederstyggelige Anstrøg som et sidste Forsøg, hvilket vor himmelske Fader har paalagt os."

Jeg synes Konferencens Opmærksomhed skulde henledes paa disse Ord, saa de Hellige kan se, at det er en Pligt vi skylde os selv og vor Gud ikke at lade disse Bagvaskelser gaa upaatalte. (Bifald.)

Aanden og Ordlyden i denne Aabenbaring tilskynder os at protestere mod Utah Kommissionens Fremstillinger. De ere falske i enhver Henseende, og vi bør sige til Befolkningen i de Forenede Stater, at vi forlange Ret til at blive hørte, at vi ere blevne belojet længe nok. Jeg slutter mine Bemærkninger med Protestens sidste Ord: „Maa Gud forsvare det Rette;" og jeg tror han vil.

(Langvarigt Bifald og Raab af Amen.)

Protesten blev enstemmigt vedtaget.

Hr. John T. Caine
oplæste følgende

Erklæring af Kirkens øverste Præsidentskab:

„Angaaende Utah Kommissionens officielle Beretning til Indenrigsministeriet, hvori anføres: „I det forløbne Aar er der, trods „Manifestet," indløbet Underretning til os om, at atten Mandspersoner med et tilsvarende Antal Kvinder troes at have indgaaet i polygamisk Ægteskab i Aarets Løb" — ville vi sige, at denne Yttring er aldeles falsk og ubegrundet. Vi gjentage paa det højtideligste, vad Præsident Woodruff erklærede i Generalkonferencen i sidste Oktober, at ingen polygamiske Ægteskaber ere blevne forrettede i nævnte Tidsrum. Polygami er ikke bleven lært, og ingen har faaet Tilladelse at indgaa i samme, men tværtimod er det bleven strængt forbudt.

Wilford Woodruff,
George Q. Cannon, Joseph F. Smith.
Øverste Præsidentskab for
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige."

Apostel Moses Thatcher foreslog, at vi anerkjende og adoptere denne Erklæring af Præsidentskabet som Sandhed. Enstemmigt vedtaget.

Hr. John T. Caine fremstod og sagde: jeg foreslaar, at Konferencen vedtager den Proposition, som den Herre, der saa beskedent kaldte sig en Hedning og Synder, fremsatte. Enstemmigt vedtaget.

Derefter foreslog Præs. George Q. Cannon, Kirkens Autoriteter til Opholdelse og Anerkjendelse, hvilket enstemmigt vedtoges.

Broder Cannon sagde, at et Brev var modtaget fra Br. John W. Young, hvori han frabad sig at faa sit Navn præsenteret for Konferencen denne Gang som Raadgiver til de tolv Apost-

ler; han gav nogle af sine Grunde derfor. Hvisaarsag Broder Youngs Navn ikke blev fremstillet.

Apostel Francis M. Lyman foreslog, at Præs. Wilford Woodruff bliver anerkjendt som Trustee-in-Trust. Enstemmigt vedtaget.

Ældste Jacob Gates

sagde, at han havde været en fortrolig Ven af Joseph Smith, det 19de Aarhundredes unge Profet; han havde staaet Vagt for ham i Farens Stund, og han havde været lige saa fortrolig med Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff, og vilde bevidne, at de vare hæderlige og sandhedskjærlige Mænd. Ved guddommelig Kraft havde han, i et Syn, set de Hellige vandre ud fra Missouri, og i samme Syn saa han dem vandre tilbage. Profeten Joseph havde forudsagt, at vi skulde gaa til Klippebjergenes Skjød. Taleren bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden.

Patriark Lorenzo Young

var næste Taler. Det var nu 58 Aar siden han sluttede sig til Kirken i Ohio. Han sammenlignede denne store Forsamling med Folket, den Gang da de samledes i et lille Skolehus i Kirtland, Ohio. Han havde været en Omgangsven af Profeten Joseph under mange farlige Omstændigheder, og berettede nogle interessante Begivenheder, som han havde været Vidne til, i de 84 Aar han havde levet. Han havde hørt Broder Hyrum profetere om vort Tilflugtssted i Klippebjergene, længe for han (Taleren) havde nogen Anelse om, hvor de vare.

Præsident George Q. Cannon

sagde, at det var paa Tiden at ophæve Konferencen, og han fremhævede, hvad der var udrettet her i de forløbne tre Dage. Han talte om, at mange Rejsende havde haft Mod nok til at tale og skrive Sandhed om de Hellige, og endogsaa været villige til at bære Haan og Spot for deres Sanddruhed. Han haabede, at denne Nation og hele den civiliserede Verden snart vilde faa andre Tanker om de Sidste-Dages Hellige end forhen og betragte dem som de ere, som et Folk, oprigtige og ærlige.

Præsident Wilford Woodruff

sagde, at denne Konference havde været mere interessant for ham, end nogen foregaaende. Han følte til at velsigne alle de Hellige og Enhver, som søger til at udøve Retfærdighed.

Koret sang:

»Let the hills resound with song.«

Taksigelse af Præsident Woodruff.

Konferencen hævedes til April 1892.

Blandinger.

Ruinerne af en stor befæstet By ere fundne i Gila Valley, Arizona, af nogle Mænd, som søgte efter Mineralier derstedS. Disse Ruiner have en Gang været en stor By af flere Miles Omkreds, beboet af det Folkeslag, som kaldes Aztecs, eller andre ubekjendte Mennesker. Byen ligger midt i Dalen, hvor Terrænet er fladt nok til at vandes. I Midten af Byen befinde sig Fæstningsværkerne, som rejse sig til en Højde af 600 Fod, og hvorfra man kan overskue

hele Dalen; de ere temmelig holdbare, og, om de ikke forulempes fra nogen Kant, vilde de kunne staa endnu Hundreder af Aar. Den første Vold er af Jord, 200 Fod høj, og indtager et Fladerum af 5 Acres Land, har Mure af Kampesten fra Foden af og bygget i en Slags Cement, som er lige saa haard som selve Stenene. Paa Toppen heraf er en anden Vold, som bedækker 2 Acres, og den tiloversblevne Plads paa den nederste Vold har været benyttet til Haver. Den tredie Vold er omtrent 1 Acre, og paa Toppen af denne befinder sig Fortet, som er bygget af Sten og indrettet til Huse. Murene, som omgive Voldene, række 3 a 4 Fod op over Brystværnet rundt omkring; indvendig ligge Tusinder af Stene, som veje fra 1 til 10 Pund. og som rimeligvis have været bestemte til Forsvarsmidler imod Fjenden. Tusinder Pilehoveder ligge spredte omkring ved Foden af Murene, hvilket tegner til, at Fæstningen har været belejret i længere Tid, førend den har overgivet sig. I det øverste af Fæstningen findes en Mængde Hovedskaller og Menneskeben, hvilke give Anledning til at mene, at det Sidste Slag har staaet der for Overgivelsen. Itušlagne Lerkrukker ligge strøede overalt. Disse Krukker have selvfølgelig været benyttede som Vandbeholdere. Fæstningen vilde være uintagelig, om der ikke havdes Skydevaaben. En Kanal løbende fra Gila-Floden, gaar i en ret Linie lige op mod Fæstningen. Kanalen er 30 Fod bred og 5 Mile lang. Ruinerne ere de største, som ere opdagede, undtagen Casa Grande. Et Kompagni er organiseret til at foretage Undersøgelser. — „Bikuben".

Tanker ved Ældste P. O. Thomassens Bortgang.

Et daadfuldt Liv er rundet ud!
En ædel Sjæl gik hjem til Gud,
Gik bort, hen til en anden Sfære,
For mer' om Herrens Bud at lære.

Thi han var et af Jesu Faar;
Hans Virken stadig fremad gaar,
Skøndt han gik bort; og hjem han kommer,
Beredt at møde Gud, sin Dommer.

Thi han sit Pund bestyret har.
Og kraftig Vidnesbyrd han bar;
I Tale og med Salmetoner,
Hans Ord lød højt om vor Forsoner.

De toner fjærn de toner nær
Om det som Jesu Smaa har kjær.
Vi aldrig kan vor Broder glemme,
Naar Sangen rører Hjertets Strenge.

Vi mindes ham med Ærefrygt;
Lig ham, paa Gud vi stole trygt,
Og Herrens Aand med Trøst opliver
Enhver, som trofast kun vedbliver.

Et daadfuldt Liv er nu fuldbragt.
Hans Legem' er til Hvile lagt;
Dog nu hans Aand kan mer' udføre,
Blandt dem, som Herrens Bud skal høre.

Fred med Dit Støv! O, Broder kjær,
Vort Haab er at vi samles der
Hvor evig Dine Salmer tone,
Hvor Lønnen bli'er vor Sejers Krone.

Laura Berberich.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1891.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medlemmer og lokale Præstedømmer.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukte.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6	1	12		41	7	11	9	394	462	79	35	9	6	13	C. C. Thorstensen.
Aarhus	5	2	13		30	10	19	3	295	357	99	53	7	10	3	Jos. Christiansen.
Aalborg	3	2	6		15	10	8	6	217	256	62	34	9	5	5	F. C. Mickelsen.
Danmark	14	5	31		86	27	38	18	906	1075	240	122	25	21	21	
Norge: Christiania . . .	10	1	10		48	15	25	5	526	619	43	75	22	1	11	John Johnson.
Stockholm	9		12		89	56	29	17	1189	1380	167	93	36	19	28	Fred. Lundberg.
Gøteborg	7		9		32	24	30	12	413	511	52	56	10	3		L. Dahlquist.
Skaane	5		7		7	7	9	3	187	213	74	63	7	6	1	John Swenson.
Sverige	21		28		128	87	68	32	1789	2104	293	212	53	28	29	
Børn og Andre ikke rapporterede:												174				
Totalsum	45	6	69		262	129	131	55	3221	3798	576	583	100	50	61	

Dødsfald.

Kjerstine Jensen, i en Alder af 70 Aar, 7 Maaneder og 19 Dage, afgik ved Døden i Mill Creek, Utah, den 3die November 1891, efter 5 Dages Sygeleje. Den Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig, og forlod dette Liv i Haabet om en herlig Opstandelse. Hun efterlader Ægtefælle og tre Børn.

Martin Edvard Sørensen afgik ved Døden den 16de November 1891 i Salt Lake City, Utah. Den Afdøde var født i Langesund, Norge, den 17de December 1855. Han emigrerede til Utah i 1868 og efterlader Hustru og fem Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).